కలిసి జీవించుదాము

యల్లాప్రగడ సీతాకుమారి

ఆ రోజున జనవరి ఇరవైయ్యారు ఆనాడే చూశాడు మదన బాబు. అరుణాదేవిని నగరంలో ప్రజలు ఏర్పాటు చేసిన రిపబ్లిక్ దినోత్సవాల సభలో అరుణ ఉపన్యాసం ఇస్తూ ఉన్నది. అంతవరకు రాజకీయ నాయకురాలిగా పేరుగాంచిన అరుణాదేవిని గురించి వినడమే కాని ఆమెను చూడడమూ, ఆమె ఉపన్యాసం వినడమూ ఇప్పుడే జరిగాయి

అరుణ గుక్క దిప్పుకుండా మాట్లాడుతున్నది; నూరు సంవత్సరాల స్వాతంత్ర్య పోరాటమూ, వీరుల త్యాగమూ, శ్రమజీవుల ప్రధాన్యత, చెప్పుకుపోతూ సరిహద్దుల్లో దురాక్రమణలూ, యువతీ

యువకుల బాధ్యతలూ బంగారుబాండ్ల అవసరమూ ఒకటేమిటి అట్లా అనర్గళంగా చెప్పుకుపోతుంటే మదన మోహన్ వింటూ వుండిపోయాడు.

మదన్‌బాబుకు స్త్రీలంటే కొన్ని నిశ్చితాభిప్రాయాలున్నాయి మేధావులైన. స్త్రీలంటే అతనికి కొంత చులకనభావము. స్త్రీలు లలితకళలు నేర్చుకొని పురుషులను ఆనందింపచేయటం వారి ముఖ్యధర్మమని అనుకుంటూ వచ్చాడు. కాని ఈ రోజున అరుణ తనను ఎందుకు ఇంతగా ఆకర్షించుతున్నదో. తనకే ఆశ్చర్యం వేసింది.

సభ అయిపోయింది. గందరగోళం తగ్గిన తరువాత వేదిక దగ్గరకు పోయాడు. ఎవరో తననుగూడా అరుణకు పరిచయం చేశారు "వీరు మదన మోహన్‌గారు, లలితకళా సంఘానికి అధ్యక్షులు" అని అరుణ నమస్కారం

చేసింది. ఒకసారి తనవైపు పరిశీలనగా చూచింది. తన మెత్తని జుట్టూ, బంగారు కళ్ళజోడూ, వులనుసూటూ, ఖరీదైన బూట్సూ అన్నీ ధన్యమైనాయని అనుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి మదనబాబుకు పాత విషయాలన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చాయి అప్పటికి కొంతకాలం క్రిందిమాట. తన తండ్రి పట్టాభిరామయ్యా, అరుణతండ్రి సీతారామయ్యా స్నేహితులుగావుండి కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో కొంతకాలం సన్నిహితులుగావుండేవాళ్లు. తరువాత వారి మార్గాలు భిన్నంఅయ్యాయి సీతారామయ్యా మీద ఆనాటి జాతీయ భావాల వత్తిడి బాగా పనిచేసి కాలేజీవిడిచిపెట్టి తెలుగుదేశంలోని జాతీయపోరాటంలో ప్రధానపాత్ర వహించాడు. ఆతని జీవితమంతా పోరాటమూ, జైళ్ళూ, ప్రవాసమూ ఆర్థిక బాధలూ ఇట్లాగే గడిచిపోయాయి. స్వాతంత్రంవచ్చిన కొద్దిరోజులకే తండ్రినికోల్పోయిన అరుణకు అతని వారసత్వమైన ఆర్థిక చిక్కులతో పాటు సంఘసేవా, పలుకుబడిగూడా పట్టుబడ్డాయన్నమాట.

తనతండ్రి పట్టాభిరామయ్యా దూర ప్రాంతాలలో చాలాకాలంతిరిగి పారిశ్రామికంగా పెద్ద పేరుబొంది విశేషంగా సంపాదించిపెట్టిన ధనంతో తాను ఇక్కడే స్థిరపడి పోయాడు. ఈ మధ్యనే ప్రజారంగంలోగూడా కొంతపేరు ప్రతిష్ఠలు సంపాదించవలెననే పట్టుదలతో ఈ లలితకళా సంఘాన్ని తన సొంత ధనంతోనే స్థాపించాడు.

అనుకోకుండానే ఆమరునాడు వెతుక్కుంటూ వచ్చి అరుణ యింటి ముందు ఆగింది మదనబాబు కారు. ఇల్లంతా నిరాడంబరంగావుంది. ఆ ముందుగదిలో నాలుగైదు కుర్చీలు వ్రాతబల్ల, పుస్తకాల అలమారు, చిన్న రేడియో, టెలిఫోనూ పరిశుభ్రంగా వాటి వాటి స్థానాల్లో వున్నాయి. గోడమీద ఏోసినోటిగాంధీ, బల్లమీది చలువరాతి గౌతమబుద్ధుడూ తనకు పాతకాలపు స్మృతులను జ్ఞాపకం చేసి నట్లనిపించింది.

లోపలినుంచి వచ్చింది అరుణ. అప్పుడే స్నానంచేసిన తడిజుట్టూ, పెద్ద కళ్ళూ, చిన్నబొట్టూ, ఎఱ్ఱంచు తెల్ల చేనేతచీరా,నవ్వుముఖమూ. సొమ్ములు లేకుండాగూడా స్త్రీలు అందంగా వుండవచ్చునని ఇప్పుడే తోచింది మదన మోహన్‌కు.

అరుణ మందహాసంతో ఆహ్వానించింది మదనబాబును. మర్యాద చేసింది. కాఫీ తెప్పించి ఇచ్చింది. కొంతసేపు లోకంపోకడలూ, సరిహద్దు ఘర్షణలూ, దేశంలో అత్యావసర పరిస్థితులూ మాట్లాడింది. ఇద్దరూ తమ

తల్లిదండ్రులకు సంబంధించిన పరిచయాలు వెల్లడించు కున్నారు. ఆ సందర్భంలోనే తెలిసింది మదన బాబుకు అరుణ యమ్. ఎ. పాసయ్యి ఒక ప్రయివేటుకంపెనీలో పనిచేసుకుంటూగూడా పురాణజ్వరంలాగా సంక్రమించిన ఈసంఘసేవాభిలాషను విడిచిపెట్టుకోలేక పోతున్నదని. ఆమె అప్పుడప్పుడు పత్రికల్లో పేదవారి పక్షం అవలంబించి వ్రాసేవ్యాసాలూ కథలూ తనలో కొంత చికాకు కల్పించినా ప్రత్యక్షంగా చూచినప్పుడు ఆమెలో కొంతఆవేదనన లేకపోలేదని అనుకున్నాడు.

విపరకు గొంతు సవిరించుకొని చెప్పాడు "అరుణాదేవి గారూ, మా లలితకళా సంఘానికి వార్షికోత్సవాలు వస్తున్నాయండీ వచ్చేనెలలో. ఈ లోపలమీరుఒకసారివచ్చి ఆ సంఘాన్ని చూడాలి. మీ కభ్యంతరం లేకపోతే ఈరోజున తీసుకుపోదామనే వచ్చాను"

"లలితకళలకు సంబంధించిన ప్రావీణ్యం అంతగా నాకులేదు. కాని మీరు రమ్మంటే అలాగే వస్తాను."

మదన్‌మోహను కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసిపోయాయి.

అయిదు నిముషాల్లో తయారయి వచ్చింది అరుణ. నగరంలోని విలాసమైన వీధులన్నీ చుట్టుకుంటూ లలిత కళాసంఘం ఆవరణలోకి వచ్చింది మదన్‌బాబు కారు.

ఒక్కక్షణం అరుణ విభ్రాంతి పడిపోయింది. లలితకళాసంఘం అంటే ఏదో చిన్నగదిలో వున్నదనుకున్నది గాని ఈ విశాలమైన భవనాలూ ,ఈ తోటం అంతా ఆ సంఘానికేనా !

మదన్ మోహను గర్వంగా చూచాడు ఒకసారి అరుణవైపు. నిన్నటినుండీ తన గొప్పతనాన్ని తన ఆధిక్యతనూ ఆమె గ్రహించినట్లే లేదు. ఇప్పటికైనా కొంత తెలిసికొని వుంటుంది అనుకున్నాడు.

నిజంగా అరుణకు గూడా మదన్ ఇప్పుడిప్పుడే అర్థమవుతున్నాడు! తను తలచినంత పనికిమాలిన మనిషి కాడు అతను. అతనిలోగూడా కొంత క్రియాశక్తివుంది. అయితే దాన్ని వుపయోగించుకునే విధం తెలుసుకోవాలి.

"ఇదేనండీ మా సంఘం. రండి లోపలికిపోదాము'' లోపలికి దారి తీశాడు. 'లోపలిక పోతేనే గాని లోపం ఎక్కడుందో తెలీదు' అనుకొని ''సరే చూద్దాం పదండి" అతణ్ణి వెంబడించింది.

మదనమోహను అరుణను సగౌరవంగా లోపలికి తీసుకుపోయినాడు. విశాలమైన ఆ భవనాలను ఎట్లా శాఖోపశాఖలుగా విభజించిందీ వివరించాడు. ఒకక్షణం తనలో తనకే

ఆశ్చర్యం వేసింది. అరుణవంటి ఒక సామాన్యస్త్రీకి తాను ఎందుకు ఇంత గౌరవం చూపుతున్నానో అని. తనకు తెలియకుండానే తాను అరుణకు అధీనుడై పోతున్నాడా ఏమిటి!

"ఇది నృత్యమందిరమండీ" అన్నాడు మదనబాబు ఒక హాలులోకి తీసుకుపోతూ "తెలుస్తూనే వున్నది గాదూ ఈ నటరాజ విగ్రహమూ, ఈ నిలువుటద్దాలూ, ఈ నాట్యచిత్రాలూ; వీ రేనా మాష్టరు గారు ?"

డాన్సు మాష్టరు శాంతివర్ధన్ నమస్కారం చేశాడు. ఆతని విశాల నేత్రాలూ, ఉంగరాలుతిరిగి బుజాల వరకూ వ్యాపించిన శిరోజాలూ, బరువైననడక ఆడపిల్ల వేసిన మగవేషం లాగా సౌకుమార్యాన్ని వొలక బోసి నాయి.

గోడలమీది వివిధ సాంప్రదాయాల విన్యాసాలూ, ప్రఖ్యాత నర్తకుల ఛాయాచిత్రాలూ చూస్తూ ఒక నిముషం నిలబడిపోయింది అరుణ.

"నృత్యశిక్షణ సాయంత్రం ప్రారంభం అవుతుంది, గానమందిరం చూద్దాముదండి." తోవతీశాడు మదన బాబు. "ఈమె, శచిప్రభ. సంగీతం నేర్పుతారు" పరిచయం చేశాడు... సంగీత మందిరంలో వాయిద్యాలను పరిశీలిస్తున్న ఒకయువతిని చూపిస్తూ.

శచి పెద్ద సౌందర్యరాశి కాదు. గాని ఒకసారిచూస్తే, మరికొంచం సేపు చూడ బుద్ధి అవుతుంది. గుండ్రని ముఖమూ మెరకకండ్లు, పొడుగాటిజడ, నవ్వు చిందేముఖమూ, బుగ్గమీదిగుంట.. కొత్తఅతిధినిచూచి గౌరవ భావం ప్రదర్శించింది

"ఏ మేమి వాయిద్యాలు వాయిం చుతారు ?" అడిగింది అరుణ, తనకు ఎక్కువ పరిచయంలేని వాయిద్యాలని అక్కడ పరిశీలిస్తూ

"గాత్రమూ, ఫిడెలూ, గూడా నేర్పుతాను గాని నాకు వీణఅంటేనే కొంచెం ఇష్టం" అంటూ మదన మోహను వైపు సానుభూతికోసం వాంఛిస్తున్నట్లు చూచింది.

"అవును, శచిగారికి వీణ మీదనే పక్షపాతం ఎక్కువ" సమర్థించాడు. శచి కృతజ్ఞతా సూచకంగా మంద హాసం చేసింది

"ఐతే మదనబాబుం! ఎన్ని వందల మంది విద్యార్థులున్నారు ఈ సంఘంలో ?" అడిగింది బయటకువస్తూ.

"వందలమంది ఎక్కడ! ఏ శాఖ లోనూ పది పన్నెండు మందికంటే ఎక్కువమంది లేరు. ఆలోపం ఎక్క డున్నదో గూడా మీరే కనిపెట్టాలి."

మాట్లాడుతూనే చిత్రశాలకు వచ్చారు. విద్యార్థులు కొందరు అప్పుడే పని నేర్చుకుంటున్నారు. అరుణకు ఆ చిత్రాలన్నీ పాతపోకడలవి

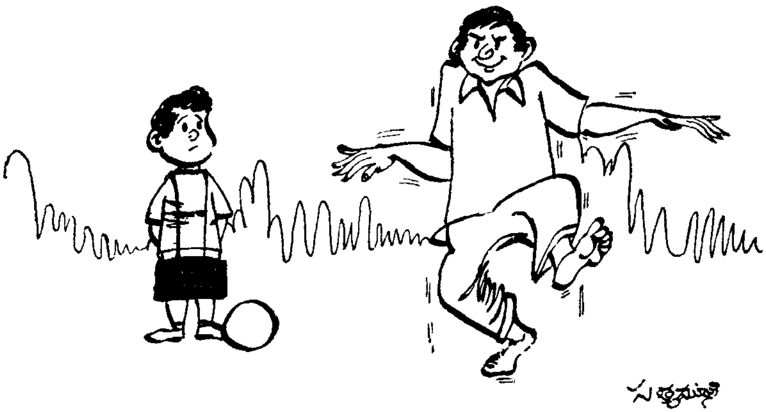

"అలా గంతులేస్తున్నా వేమిటి?"
"ఇందాకా మందు షేక్ చేసి తాగడం మరిచిపోయాను."

గానే కలిపించాయి సౌందర్యవతులైన స్త్రీలనూ, బలిష్ఠులైన పురుషులనూ వారి శరీరంలోని అందమైన భాగాలను మాత్రం ప్రదర్శించి దానికి కళ అని పేరుపెట్టుతున్నట్లు అనిపించింది.

నిరుత్సాహంతో లోపలిహాలులోకి వెళ్ళిన అరుణని అక్కడ కొన్ని చిత్రాలు ఆకర్షించాయి. కేవలం సౌందర్య ప్రధానమయినవిగాక ఒక సందేశాన్ని ప్రజలకు ఇచ్చే భావప్రధానమయినవిగా అని కనిపించి ఆమెలో ఆశను కల్పించాయి

"ఈచిత్రాలు వేపిన విద్యార్థిని పిలిపిస్తారా కొంచెం"

మదన్ గతుక్కుమన్నాడు. ఈమెకు ఈ పిచ్చి చిత్రాలు నచ్చలేదుగదా!

"అట్లాగే పిలిపిస్తాను. అతనుగూడా ఒక మాష్టరే, కృష్ణభూషణ్. ఏవో గీస్తాడు పిచ్చి చిత్రాలు. సౌందర్యము గాని కళగాని వుండదు వాటిల్లో" అంటూనే కబురు చేశాడు.

కృష్ణభూషణ్ వచ్చాడు. ముందు మదనమోహన్‌కూ తరువాత అరుణకు నమస్కారం చేశాడు.

అరుణకు కృష్ణభూషణ్ కళ్ళల్లో ఏదో అర్థంకాని వెలుతురు కనిపించింది. మేధాశక్తికి నిలయమైన ఆతని పెద్దనుదురూ, పొడుగాటి చేతులూ నిడారంబరమైన వేషమూ ఆమెహృదయంలో ఏదో ఉద్రేకాన్నీ, ఉత్సాహాన్నీ కలిగించాయి. ఇట్లాంటి మనిషికోసం ఎదురు చూస్తున్నదితాను ఇంతకాలమూను.

అరుణ తన ఉద్వేగాన్ని అణచుకుంటూ "మీరేనా ఈ చిత్రాలు వ్రాశారు? మిమ్మల్ని చూచిన తరువాత నాకు మనకళాకారులమీద కొంతవిశ్వాసం కలిగిందిలెండి. ఎప్పటికైనా మీలాటి వ్యక్తిత్వంఉన్నవాళ్ళకి సంఘంలో నిజమైన స్థానం దొరకక్క పోదుగూడాను" అంటూ గబగబా మాట్లాడింది అరుణ.

కృష్ణభూషణ్ కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి. తన చిత్రాలను ఇంతగా పొగిడినవాళ్ళు తనకు దొరకలేదు. అరుణవంటి పేరుబొందిన సంఘసేవకురాలు మధుర ప్రేమార్ద్రమైన వాక్యములతో తన్ను ప్రశంసిస్తూవుంటే ఎట్లా కృతజ్ఞత చెప్పాలో గూడా తెలీక బొంగురు పోయిన గొంతుతో "మీరను కుంటున్నంత గొప్పవాణ్ణి కాదనుకోండి. మన దేశంలోని చిత్రకళలో ఒక ప్రత్యేకతను తీసుకురావడానికి కొంత ప్రయత్నం చేశాను. అంతమాత్రాన.."మధ్యలోనే అరుణ అందుకుని "ఇది సామాన్యమైన ప్రతిభ కాదు కృష్ణభూషణ్ గారూ. రవివర్మ చిత్రాల్లోనూ, బాపిరాజుగారి చిత్రాల్లోనూ కనిపించే భావకుశలత మీ చిత్రాల్లో కనిపిస్తున్నది రాజులకోసమూ, జమీందార్ల కోసమూ కాకుండా ప్రజాజీవితానికి సంబంధించిన ఇట్లాంటి చిత్రాలు మనకు ఎంతైనా అవసరం వుంటాయి చూడండి."

మదనమోహన్ ఆశ్చర్యపోయాడు అరుణ ధోరణికి. ఇంతసేపూ అంత గంభీరంగా మాట్లాడుతూ వచ్చిన అరుణ కృష్ణనుచూడగానే అంత చొరవగా మాట్లాడుతూ వుంటే అతను అర్థం చేసుకోలేక పోయాడు. "అతని చిత్రాల్లోనే కళ వున్నదా? తన నిర్మాణ పద్ధతిలో కళలేనే లేదా?" నాలుగువైపులూ చూచాడు. ఇంత కాలమూ తానెంతో విలువైనవిగా తలచిన సుందరమైన చిత్రాలు వీని ముందు అర్థరహితమైనవిగా వెలా తెలా బోయాయి. సజీవమైన గ్రామీణ జీవితాల్నీ, పచ్చని గ్రామాలనూ శ్రమజీవితపు విలువల్నీ ప్రదర్శించే కృష్ణభూషణ్ చిత్రాలు తనలోగూడా ఏదో ప్రేరణ కలిగిస్తున్నట్లు భావించాడు.

"వచ్చే సంవత్సరోత్సవాల్లో ఈ చిత్రాలన్నీ ప్రదర్శించుతాము లెండి" బయటికి దారితీశాడు. అరుణ అందరి దగ్గిరా శలవు తీసుకుంటూ తటాలున కృష్ణభూషణువైపు చూచి "ఇంతకూ మీరు ఉండడం ఎక్కడంటారూ" ప్రశ్నించింది అప్పుడే ఆ అనుమానం తట్టినట్లు. "ఈ తోటలోనే" మదన్‌బాబు అందుకున్నాడు "ఇక్కడ పనిచేసే వాళ్ళందరికీ ఇళ్ళుగూడా ఇక్కడేవున్నాయి"

ఈసారి అరుణ కృష్ణభూషణువైపే సూటిగా చూస్తూ "ఒకసారి మా ఇంటికి మీరుగూడా రండి, మీకు వీలైనప్పుడు. ఏవో కబుర్లు చెప్పుకుందాము కళను ఎట్లా వుద్ధరించాలో" నవ్వింది

"అంతకంటేనా? తప్పకుండా వస్తాను" తనుగూడా కొంత చొరవ తీసుకున్నాడు కృష్ణభూషను "అప్పుడప్పుడు మీ సూచనలను గూడా తీసుకుంటాను"

కారులో ఇంటికి తీసుకొస్తూ అరుణతో లలితకళాసంఘాన్ని ఎట్లాపైకి తేవాలో మాట్లాడాడు మదనబాబు. సునుపటికంటే అరుణకు తాను సన్నిహితుడైనట్లుగూడా తన ధోరణిలో చూపించాడు. ఒకటిరెండుసార్లు మాటల సందర్భంలోలాగా ఆమెచేతిని తనచేతిలోకి తీసుకున్నాడుగూడాను.

అరుణ ఇవ్వేవీ గమనింపనట్టే మాట్లాడింది. "చూడండి మదనబాబుగారూ, ఈ సంఘంలో ఏవో లోపాలు కనిపిస్తున్నాయి. మీ దగ్గర కళాకారులకు కూడా తక్కువేమీలేదు. అయితే ప్రజాజీవితానికి మరింత దగ్గరగా రావడానికి ప్రయత్నం చెయ్యలేదేమో అనిపిస్తున్నది" అంటూ తానుగూడా సానుభూతిసూచకంగానే మాట్లాడింది.

ఒకటి రెండువారాలు గడిచాయి. మదనమోహన్ అప్పుడప్పుడు వచ్చి సంఘంగొడవలు మాట్లాడిపోతూన్నాడు. కృష్ణభూషణుడు వస్తాడేమోనని ఆశించిందిగాని అరుణ, అతను ఒకసారిగూడా రానేలేదు.

అరుణహృదయంలో ఈ సుధ్యతుపానులు వీస్తున్నాయి. ఇంతకాలము తాను తలచనివీ తనకు తెలీనివీ అయినభావాలు తనమీద వత్తిడి చేస్తున్నాయి. తన కుటుంబానికి తానే పోషకురాలు. అందుకనే ప్రేమ, పెండ్లి అనే మాటలనే తనదగ్గరకు రానివ్వలేదు. అందులోనూ ఇప్పుడు దేశంవున్న పరిస్థితుల్లో తనలాటి సంఘసేవకురాలి కర్తవ్యం ఎంతైనా వున్నది. అయితే ఈ ప్రశాంతమైన తన వాతావరణము మదనబాబు ప్రమేయంతో కలతజారింది అతని వుద్దేశం ఏమిటో ఇప్పుడిప్పుడే గ్రహింపగలుగుతున్నది. కాని మధ్యలో ఈ కృష్ణభూషణ్ ఎవరు? తనను ఇంతబలంగా ఆకర్షించడము ఎందుకు? ఈ వ్యవహారం ఎంతవరకు పోతుందో! పోనీ, తానే మరొకసారి అతన్ని కలుసుకుంటేనో.

ఒకనాడు సాయంత్రం ఆరుగంటల తరువాత తానే రిక్షాచేసుకొని లలితకళాసంఘానికి వెళ్ళింది. అక్కడి నౌకర్లతో తెలుసుకొనిసరాసరి కృష్ణభూషణ్ యింటికే వెళ్ళింది. కృష్ణ

భూషణ్ ఒక్క సారి అదిరిపడ్డాడు. అరుణాదేవి తన ఇంటికి రావడమా? అసలు ఆతని హృదయంలోగూడా ఈమధ్య కొంత సుడిగాలి ఏచింది చాలాకాలంనుంచి తను శచిప్రభ మీద కొంత ఆశపెట్టుకున్నాడు ఆమె వీణవాయించడం మొదలు పెట్ట గానే తనలో ఏవో మధురమైనభావాలు కలుగుతూ వుంటాయి. అయినా శచి హృదయంలోని లోతులు ఇంకా తనకు అవగాహన కాలేదు. ఆమెకు మదన్ బాబువంటి ఆడంబరజీవులే నచ్చు తారేమోనని గూడా అనుకున్నాడు. అయితే ఈఅరుణను చూచిన తరువాత, అరుణ తనకిచ్చే వ్యక్తిగత ప్రాధాన్య తను చూచుకొని ఎందుకో తన కర్త వ్యాన్ని తానునిర్ణయించుకోలేక పోతున్నాడు ఈ రోజున అరుణ స్వయంగా తనయింటికి రావడమంటే సౌభాగ్యదేవత అడుగు పెట్టిన ట్లనిపించింది.

కోటిదివ్వెల కాంతులు తన ముఖంలో వెలుగుతున్న వికాసంతో కృష్ణభూషణు అరుణను ఆహ్వా నించాడు. ఆమెఅడక్కముందే "నేను అనుకుంటూనే వున్నాను, నా మీద మీకు బాగా కోపంవచ్చి ఉంటుందని. ఏం చెయ్యమంటారు చెప్పండి? వార్షి కోత్సవాలు దగ్గరకు వస్తున్నాయి గదూ, బొత్తిగా తీరికలేకపోయింది" అంటూ నీళ్ళు నమిలాడు తనుగూడా కొంత బాధపడుతున్నట్లు. నిజంగా తనకు వచ్చిన కోపంగూడా మరిచి పోయింది అరుణ నవ్వుతూ "ఇంతకూ మీ వార్షికోత్సవాలకు కొత్తచిత్రాలు ఏమైనా వేస్తున్నారా" అని పరామర్శ చేసింది. చేతివృత్తుల విలువలను నిరూ పించుతూ ఈ మధ్యతాను గీసిన చిత్రా లన్నీ చూపించాడు కృష్ణ. పండ్లూ కాఫీ తెప్పించాడు.

సరిగా ఈ సమయానికే వచ్చింది శచిప్రభ. ఆమె అప్పుడప్పుడు అట్లా రావడం మామూలేకాని తలవని తలంపుగా అరుణను చూచి కొంచెం చెకితురాలయింది.

అరుణ ఆమెను ఆహ్వానించింది తనప్రక్క కుర్చీచూపించి ఆమెకు తన కాఫీని అందించింది. శచిప్రభ కృష్ణ వైపు చూస్తూ "నాకుమాటమాత్రం చెప్పలేదుగారూ, ఈ రోజు అరుణా దేవి వస్తున్నట్లు" నిష్ఠూరం వేసింది.

కృష్ణ ఏదో చెప్పబోయి నిలుప దొక్కుకొని "అవును, తొందర్లో మరిచి పోయినట్లున్నాను" అని అరుణవైపు చూసి "మీరు శచిప్రభపాట కొంచెం వింటారా" అంటూ మాట తప్పించ డానికి కొంచెం ప్రయత్నం చేశాడు.

"వినాలని వుందిగాని ఆమె ప్రక్కవాయిద్యాలఘోష లేకుండా పాడితేగదా!" నవ్వింది.

కృష్ణ కూడా నవ్వు ఆపుకోలేకపోయాడు అదే గర్వమండీ ఈ సంగీతవిద్వాంసులకుండేది కవులకూ చిత్రకారులకూ పరికరాలుకావాలట తమకళకు పరికరాలు లేకపోయినా పరవాలేదట ఏదీ శచిగారూ ఒక పాట వినిపించండి!

శచికి ఎక్కడినో హృదయాంతరాళంలో చెప్పలేనంత బాధ కలిగింది తను ఇంతకాలంగా వాంఛిస్తున్నది ఈ కృష్ణభూషణ్తో నన్నమాట ఎప్పటికైనా మదనమోహను తనకు అందని చందమామేగా పంజరంలో చిలుకలాగా తనుతలచిన కృష్ణ తనను ఇంతగా కాలనవాడని ఇప్పుడే తెలిసిందన్నమాట తను సాధారణవ్యక్తి గాదనీ తనవిద్య అనన్యసామాన్యమనీ అరుణ గూడా గ్రహించాలి ఒక్కసారి తన సర్వశక్తుల్నీ కూడతీసుకొని తనకు బాగా ఇష్టమైన మీరాబాయిగీతాన్ని ఒకదాన్ని మొదలుపెట్టింది

అరుణ దిగ్భ్రాంతురాలైపోయింది ఇదేమిటి ఇది సంగీతమా చందమామలోనించి ప్రవహించే సుధా ప్రవాహమా! అనిపించింది ఒక్క క్షణం తనఎదురుగా కూర్చున్నది మీరాబాయి కాదుగదా అనీ గూడా అనుకున్నది ఇంత గొప్ప శక్తిమంతురాలిని ఎట్లా ఉపయోగించుకోవాలో వీరికి తెలియదన్నమాట

శచి పాడుతూనే వున్నది పాడుతున్నంతసేపూ కృష్ణభూషణువైపు చూస్తూనే వున్నది ఆ చూపుల్లో నేను ఇంత మహాశక్తి సంపన్నురాలినని నీకు తెలీదుగదూ అన్న భావమే కనిపిస్తున్నది

కృష్ణభూషణు చకితుడైనాడు ఇదేంపాట! ఇదివరకు శచి ఎప్పుడూ ఇంత భావప్రధానంగా పాడనేలేదే! ఎంతసేపూ తాళాలూ లయలూ ఎక్కడ తప్పుతాయోనన్న బాధేగాని గుండెకాయనండీ తన పాటలో పెట్టుతున్నదా ఏమిటి క్షణ క్షణం అతని ముఖంలో ఆనందపు వెలుతురు నిండిపోతున్నది

అరుణ తలంపుల్లో ఒక చిన్న కదలిక గలిగింది ఈ కృష్ణభూషణు శచిని ప్రేమించుతున్నాడా ఏమిటి! శచికి ఇతనిమీద ఇంత చనువున్నదా! తన ప్రమేయంకన్న వారి ప్రేమపథం కంటకావృతం గాదుగదా!

శచిపాడుతూనే వున్నది మరొక మధురగీతాన్ని కారు ఆగినచప్పుడు వారి ప్రశాంతతను భగ్నంచేసింది హడావిడిగా ప్రవేశించాడు మదన్ మోహను అరుణాదేవి ఇక్కడ వున్నారా అమ్మయ్యా! మీ ఇంటికి వెళ్ళాను మీరు సంఘానికి వెళ్ళారని అక్కడ చెప్పతేను మళ్ళా ఇక్కడికి వచ్చాను ఆఁ మీరు పాడండి శచి

ఆపక్కర్లేదు" అంటూ జేబుగుడ్డతో ముఖం తుడుచుకొని కృష్ణచూపిన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

అరుణ మనస్సును కూడదీసుకొని "అవును కృష్ణ గారి చిత్రాలు మరొక్కసారి చూడాలని బుద్ధిపుట్టి వచ్చానుగాని తలవని తలంపుగా శచిప్రభ సంగీతంగూడా వినే అవకాశం గలిగింది. నిజం చెప్పాలంటే మదన మోహన్‌గారూ రత్నాలలాంటి కళాకారులను సంపాదించారండీ"

తన మనుష్యులను అరుణ మెచ్చుకుంటున్నందుకు తన ఆనందాన్ని పైకి రానీయకుండా అణచుకుంటూ మదనబాబు "ఏమిలాభం చెప్పండీ! ఇంత మేధావంతులున్న మా సంఘం ఎందుకో వెనకబడే వున్నది! ఇప్పుడు చూడండి, వార్షికోత్సవాలు ఈ నెల లోనే ఉగాదిపండుగకు ఏర్పాటు చేశాము. ఎట్లాజరుగుతుందో ఏమో. మంత్రిగారుగూడావస్తున్నారు. అందు కని అరుణాదేవిగారూ, ఈ సంఘాన్ని మీ చేతుల్లో పెడతాను, మీరు దీన్ని సరిగా నడిపించగలరు". మధ్యలోనే అందుకుంది అరుణ "ఇంతత్వరలోనే కొత్తవాళ్ళను నమ్మితేఎట్లాచెప్పండి"

"కొత్తవాళ్ళు కాదు మీరు అరుణా దేవిగారూ! మీ మీద కొన్ని ఆశలు పెంచుకున్నాను గూడాను" కొత్త వాళ్ళు వున్నారని గూడా మరిచి పోయాడు మదనబాబు "అంతేగాదు నా గుండెల్లో అట్టడుగున వున్న ఒక బాధ, స్వాతంత్ర పోరాటంలో నాకు వారసత్వం లేదనేబాధ ఇట్లా తుడిచి వెయ్యాలను కున్నాను". "వుండ నియ్యండి ఆ విషయాలు. నాకుఅర్థం అవుతూనే వున్నాయిగదా" ధోరణిని తప్పించింది అరుణ "రెండువిషయాలు చెప్పుదా మనుకుంటున్నాను. అవి మీకిష్టం అయితే మీతోకలిసి పనిచెయ్యడానికి నాకు అభ్యంతరం వుండదు"

"చెప్పండి,చెప్పండి, రెండేఎందుకు ఎన్నివిషయాలుచెప్పినా వింటాము"

అరుణకు మదనబాబు తొందరచూచి ఆశ్చర్యం అయింది. తన్నుతాను సంపూర్ణంగా తనకుసమర్పించుకున్నా డన్నమాట. అరుణ కళ్ళు ఆర్ద్రాలైనాయి. గొంతు బొంగురు బోయింది క్షణంఆగి తనేఅందుకుంది.

"ఒక్కసంగతి మదనబాబూ! ఈ రోజుల్లో ఏ సంఘముకాని జాతీయ భావాలులేకపోతే వృద్ధిలోకిరాదు. ఈ సంఘానికి జాతీయ కళాకేంద్రం అని పేరు పెట్టుకుందాం. మన చిత్రకళ, సంగీతము, నృత్యమూ, కవిత్వమూ ఈ కళలన్నిటిద్వారా ప్రజల్లోజాతీయ భావాలను ప్రజ్వలింపజేసి కళ కళ కోసం గాదనీ, దేశం కోసమనీ నిరూపించుకుందాము"

కృష్ణభూషణ్ అందుకొని "మన కేంద్రంలో వుండే ఆడంబర మంతా తీసివేసి ప్రజల నిత్యజీవనానికిదగ్గిరగా తీసుకువద్దాము. కళల్లో వుండే మహత్తరమైన ప్రయోజనాన్ని దేశ క్షేమానికి వినియోగించుకుందాము, సరేనా" అన్నాడు.

మదన్‌బాబుకు ఈ భావాలు అర్థం కాలేదు. అయినా వొప్పుకోకతప్పదు. "మీ యిష్టం! మీరు ఎట్లా నడిపినా అభ్యంతరంలేదు, ఆ రెండో విషయం గూడా చెప్పండి.''

ఈసారి అరుణగొంతు మరింత బొంగురు పోయింది "ప్రస్తుతానికి నేను కొంతకాలం మాత్రం సెలవుపెట్టి మీ దగ్గరికి వస్తాను. ఈ కేంద్రాన్ని పైకి తేవడమే లక్ష్యంగా పెట్టుకొని మనం కలిసిపని చేద్దాం, కలిసి జీవిద్దాం" కృష్ణ వైపు చూస్తూ "ఇందులో ఎవరికీ ఎక్కువ తక్కువ హోదాలుగాని ఈర్ష్యా అసూయలు గాని లేని ప్రశాంత వాతావరణంలో మనంకలిసి పనిచేద్దాము. కొంత కాలం వరకు ప్రేమ, పెళ్ళి ఈ మాటలు కట్టి బెట్టుదాము"

మదన్‌బాబు అర్థంకాని ధోరణిలో, కృష్ణవైపు చూచాడు. కృష్ణభూషణ్ గంభీరంగా "అవును మన కందరికీ ఈనాటి పరిస్థితుల్లో దేశంమీద ప్రత్యేక బాధ్యతలున్నాయిగదా !'' అరుణకు సంతోషం కల్గింది. అతను తనభావాన్ని అందుకున్నాడన్న మాట. "తరువాత పరిస్థితుల ననుసరించి మన జీవితాలు ఏ మలుపు తిరుగుతాయో గమనించుదాము."

కృష్ణ దీర్ఘవిశ్వాసం ... చాడు శచి సంతృప్తిబడ్డది. గడువుదొరికి తె కృష్ణమనసు తనవైపు మళ్ళించుకో కలదు.

"అరుణాదేవి తన కుటుంబాన్ని తెచ్చుకొని ఇక్కడనే వుండిపోతారు మదన్‌బాబు ఆనందంతో ముగించాడు

"ఏదమ్మా శచీ నీ శంకరాభరణం కట్టిపెట్టి ఒక్క దేశభక్తిగీతం పాడుదూ" అన్నాడు.